

Mượn rượu tiêu sầu

Chiếc giường rất lớn. Vải trải giường trắng tinh, chăn đệm còn mới. Hoa Quả Phụ vừa vào phòng đã lăn ngay ra giường. Lục Tiểu Phụng vẫn đứng ở đầu giường.

Hoa Quả Phụ đưa cặp mắt mơ màng nhìn chàng: “Bây giờ chắc công tử đã biết, ta là mẹ Hoa Quả Phụ đáng sợ kia.”

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

“Chắc công tử đã nghe nói ta là một con chó cái, một con chó cái biết ăn thịt người.”

Lục Tiểu Phụng lại gật đầu.

“Công tử biết không, mọi người ở đây đều cho rằng có thể lên giường với ta bất cứ lúc nào.”

Lục Tiểu Phụng gật đầu cái nữa.

Ánh mắt Hoa Quả Phụ càng mơ màng hơn: “Thế thì sao công tử chưa lại đây?”

Lục Tiểu Phụng đứng yên không động dậy.

“Công tử không dám ư?”

Lục Tiểu Phụng không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Hoa Quả Phụ thở ra một hơi rồi nói: “Dĩ nhiên công tử không dám, vì công tử chưa biết ta thực sự là người thế nào.”

Lục Tiểu Phụng đột nhiên mỉm cười: “Ít ai luyện được cả chân khí độc môn của Liễu gia ở Hoài Nam và Lưu Vân kiếm pháp của phái Điểm Thương. Vì thế...”

Hoa Quả Phụ ngắt lời: “Thế thì sao?”

Lục Tiểu Phụng khẳng định: “Vì thế, nhất định cô là Hoài Nam nữ hiệp Liễu Thanh Thanh, phu nhân của Điểm Thương kiếm khách.”

Hoa Quả Phụ hỏi: “Công tử biết ta đã lên giường với bốn hảo bằng hữu của Tả Kiền rồi chứ?”

Lục Tiểu Phụng gật đầu: “Đó là một chuyện chấn động thiên hạ.”

“Công tử đã biết hết rồi, sao vẫn chưa chịu lên đây?”

Lục Tiểu Phụng mỉm cười: “Vì ta không vui, vì ta không thể làm thế.”

Hoa Quả Phụ gật gù, cảm thấy Lục Tiểu Phụng rất đặc biệt, không giống những nam nhân khác. Nàng liền nhảy xuống giường, nói: “Đến đây! Ta mời công tử uống rượu.”

Hương rượu thơm nồng, sương mù trong ánh mắt nàng càng trở nên mơ màng hơn nữa. Sơn cốc này luôn có sương mù, nên vĩnh viễn có thể duy trì được vẻ thần bí. Phải chăng nàng cũng thế?

Muốn trông thấy thân thể lồ lộ của nàng thì chẳng khó gì, nhưng muốn nhìn thấu trái tim của nàng thì không dễ chút nào.

Hoa Quả Phụ hỏi: “Công tử biết vì sao Hải Tri Hoan lúc nào cũng muốn ta lên giường với lão không?”

Lục Tiểu Phụng đáp: “Vì lão cho rằng cô đã lên giường với tất cả nam nhân ở đây.”

Hoa Quả Phụ cười nhạt: “Ai cũng nghĩ như vậy. Thật ra... Số người đã lên giường với ta ở đây, chắc công tử không đoán được.”

Lục Tiểu Phụng nói: “Chắc là không có người nào.”

Hoa Quả Phụ lắc đầu: “Có một người.”

Lục Tiểu Phụng bắt đầu uống rượu. Ánh mắt mơ màng của Hoa Quả Phụ đã đưa chàng đến một nơi rất xa. Ở nơi đó, toàn thân chàng cảm thấy phiêu diêu, còn Hoa Quả Phụ đang nhìn chàng bằng đôi mắt đầy ái mộ.

Hồi lâu, Hoa Quả Phụ mới hỏi: “Sao công tử không hỏi người đó là ai?”

“Sao ta phải hỏi?”

Hoa Quả Phụ tự đáp: “Nhân vật này rất đặc biệt. Ta thích những nam nhân đặc biệt.”

Ánh mắt nàng lại nhìn xa xăm: “Tả Kiền cũng là một người đặc biệt. Ta lấy y, vì lúc ấy ta rất ngưỡng mộ y.”

Lục Tiểu Phụng nhận xét: “Chắc là sau này cô đã thay đổi.”

Hoa Quả Phụ lắc đầu: “Ta không thay đổi, chỉ có y thay đổi.”

Đôi mắt mơ màng bỗng nhúu lại như sợi chỉ, một sợi chỉ thù hận và đau khổ, một sợi chỉ như lưỡi kiếm sắc bén cắt vào da thịt.

“Công tử vinh hiển không ngờ được y đã thay đổi đến mức nào, y làm những việc đáng sợ như thế nào. Công tử biết tại sao ta đã lên giường với đám bằng hữu của y không?”

Nàng siết chặt nắm tay, mấy giọt nước mắt lăn ra: “Vì y muốn ta làm thế. Y thích xem... Thậm chí y quì xuống van xin ta, thậm chí y dùng kiếm ép buộc ta...”

Lục Tiểu Phụng đột ngột nốc cạn chén rượu. Chàng cảm thấy bao tử mình đang co thắt lại, chỉ muốn nôn mửa.

Khi chàng quay đầu lại, bắt gặp Hoa Quả Phụ đang lén lau khô nước mắt.

Nàng uống cạn chén rượu trên tay, nói tiếp: “Chắc công tử cũng ngạc nhiên, vì sao ta lại nói những chuyện này với công tử.”

Lục Tiểu Phụng không ngạc nhiên chút nào. Khi một người phải chịu đau khổ về tinh thần, bị ức chế quá lâu, thì phải tìm ai đó để giải bày tâm sự. Lục Tiểu Phụng chính là người nàng đang cần. Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy vị rượu càng nồng hơn.

“Lão tuy đã già, nhưng thật sự là một nam nhân, một nam nhân rất đặc biệt. Ta không thích lão, nhưng ta lại vô cùng thần phục lão. Chỉ cần lão vui vẻ, ta có thể làm bất cứ chuyện gì với lão.”

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn Lục Tiểu Phụng nói tiếp: “Nếu công tử gặp lão, chắc công tử sẽ thích lão ngay.”

Cuối cùng Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn nổi, hỏi: “Người mà cô nói là...”

“Lão Dao Bả Tử!”

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc hỏi lại: “Lão Dao Bả Tử ư?”

“Đúng thế. Lão chính là nam nhân duy nhất của ta ở đây. Nhất định công tử không ngờ được điều này.”

Nàng mỉm cười, nụ cười rất thê lương: “Ta vẫn đinh ninh rằng trên thế gian này không ai hiểu được ta, thông cảm với ta. Nhưng lão đã hiểu ta nhiều hơn mức ta mong đợi, hiểu tận đáy lòng.”

“Vì thế mà cô hiến thân cho lão?”

“Ta có thể hy sinh tất cả vì lão. Nếu lão bảo ta chết, ta sẽ chết. Nhưng... nhưng...”

Nàng uống nhanh chén rượu rồi nói: “Nhưng ta lại không hứng thú với lão... Ta... ta...”

Nàng không nói tiếp. Tâm trạng đó không thể nói ra miệng được, nhưng nàng biết Lục Tiểu Phụng sẽ hiểu.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu. Không những chàng hiểu được tâm trạng đó, mà còn hiểu được con người Lão Dao Bả Tử.

Chàng ôn tồn nói: “Nếu ta là cô, ta cũng sẽ như thế. Theo ta nghĩ, nhất định lão là một con người có chỗ không bình thường.”

Hoa Quả Phụ thở dài như trút được một gánh nặng. Biết trên thế gian này vẫn còn có người hiểu và cảm thông được nỗi thống khổ của mình, đối với bất cứ ai cũng là chuyện tốt.

Nàng nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt đầy vẻ được an ủi: “Từ khi đến đây, ta chưa từng vui như hôm nay. Mời công tử ba chén.”

“Uống tiếp thì say mất.”

“Say thì say, sợ gì nào?” Nàng nâng chén, tiếp: “Giả tử say thật, ta lại càng cảm ơn công tử.”

Lục Tiểu Phụng cười rộ lên: “Nói thật nhé, ta cũng đang muốn say bí tử một lần.”

Lát sau cả hai đã say mềm, say lún ra giường. Họ ôm nhau rất chặt, nói những lời của kẻ say mà người tỉnh không sao hiểu được. Trong lòng họ đều cô đơn và có nhiều khúc mắc không có cách giải quyết.

Tuy họ ôm nhau rất chặt, nhưng lòng dạ lại thuần khiết như hai đứa trẻ. Trong mấy chục năm qua, có thể họ chưa trải qua giây phút nào thuần khiết trong trắng như thế.

Đó là loại tình cảm gì?

Khi tuổi thanh xuân sắp tàn, không nên quay đầu nhìn lại những việc đã qua. Một nữ nhân đã chịu đủ mùi sỉ nhục, một lãng tử không nơi nương tựa, thì trên thế gian này có ai hiểu họ hơn chính họ?

Nếu bạn là người đã từng lưu lạc chân trời góc bể, đã từng gặp gỡ đủ loại người, chắc bạn cũng không hy vọng người khác hiểu được tình cảm của mình.

Ngoài cửa sổ đêm đã khuya hơn, sương mù cũng dày đặc hơn.

Cửa sổ chỉ khép hờ. Trong sương mù xuất hiện một bóng người. Ánh mắt người này đầy vẻ oán hận và ganh tỵ.

Sau đó, ở khe cửa sổ xuất hiện một cái ống nhỏ đen nhánh, rồi một luồng khói tím tản ra.

Ai chưa say cũng phải say, không thể không say. Người này đã dùng Tiêu Hồn Tán, một loại mê hương hữu hiệu nhất. Hắn đã dùng nó mười ba lần, chưa lần nào vô hiệu.

*

* *

Khi Lục Tiểu Phụng và Hoa Quả Phụ tỉnh lại, họ thấy mình không còn nằm trên cái giường vừa lớn vừa êm, mà nằm trong góc một cái hầm ngọt ngọt và ẩm ướt. Ai mà biết được tại sao họ đã vào đây?

Chỉ có một người biết.

Trong hầm chỉ có một chiếc ghế. Biểu Ca ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn họ, ánh mắt đầy vẻ oán hận và ganh ghét.

Nhìn thấy hấn, Hoa Quả Phụ lên tiếng: “Thì ra là người.”

“Cô không ngờ phải không?”

Hoa Quả Phụ cười nhạt: “Ta thật sự không ngờ. Đệ tử của Ba Sơn kiếm khách mà cũng biết dùng mê hương để tiện để ám toán ư?”

Biểu Ca mỉm cười: “Còn rất nhiều việc cô không ngờ được.”

“Nhưng bây giờ ta hiểu hết rồi. Ai đến đây cũng có hợp đồng cả. Hợp đồng với Lão Dao Bả Tử trước nay vẫn rất an toàn, nhưng mấy năm nay trong U Linh sơn trang này có nhiều người mất tích không rõ lý do. Chẳng ai biết được người nào đã hạ độc thủ. Là người!” Hoa Quả Phụ gần giọng: “Bây giờ ta mới hiểu là người.”

Biểu Ca không phủ nhận, mỉm cười: “Tiếc rằng không ai nghi ngờ ta. Lần này ta giết các người, vẫn không ai nghi ngờ ta.”

Hấn nói tiếp bằng một giọng đầy chắc nịch: “Món nợ này, nhất định ta sẽ ghim lên người lão Câu Tử.”

Hoa Quả Phụ không cãi nổi. Người trong U Linh sơn trang đều biết Câu Tử ham muốn nàng, đều biết Câu Tử muốn giết Lục Tiểu Phụng.

Nam nhân giết người vì ghen tỵ, đây không phải là vụ đầu tiên, cũng không phải là vụ cuối cùng.

Hoa Quả Phụ lên tiếng: “Thật ra, ta biết người hận ta.”

Biểu Ca hỏi: “Vậy sao?”

“Vì người thích nam nhân, còn nam nhân thì thích ta.”

“Ta còn một lý do khác nữa.”

“Lý do gì?”

Biểu Ca cười bí hiểm: “Có thể ta phải trút hận giúp cho lão Câu Tử.”

Hấn cười, nhưng trong hăm cũng có người khác bật cười: “Người chưa phát hiện Câu Tử đã nắm lấy đầu người, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy thủ cấp của người.”

Ngoài Câu Tử, còn có Quân Gia Bà đến đây. Giống như hết thấy mọi quân gia trong thiên hạ, người này bất cứ lúc nào cũng có bộ dạng sầu não. Nhưng Câu Tử lại cười rất vui vẻ.

Biểu Ca cũng đang cười, nhưng không còn vui vẻ nữa.

Hải Tri Hoan chưa lấy thủ cấp của hấn, nhưng đã móc vào vai hấn, cứ như đồ tể móc lấy một miếng thịt đã cắt để treo lên. Cảm giác này không được dễ chịu lắm.

Trên đời có những người thích cười trên sự đau khổ của người khác. Hải Tri Hoan thuộc loại người này.

Lão vừa mỉm cười vừa nói: “Vừa rồi, người nói là muốn ghim món nợ này lên người của ta, có phải không?”

Biểu Ca không phủ nhận, vì hắn không thể phủ nhận.

Hải Trì Hoan tiếp: “Thế thì người muốn giết họ, nhưng lại sợ Lão Dao Bá Tử biết.”

Biểu Ca lại càng không thể phủ nhận điều này.

Hải Trì Hoan lại tiếp: “Thật ra, ta cũng thế.”

Biểu Ca không hiểu: “Ông cũng thế là sao?”

“Ta cũng muốn giết Lục Tiểu Phụng. Ta cũng sợ lão không đồng ý. Nhưng chúng ta có chỗ khác nhau.”

Biểu Ca thắc mắc không nhận được: “Khác nhau chỗ nào?”

“Ta may mắn hơn người. Ta đã tìm được một người để gán món nợ này.”

Biểu Ca đã hiểu, nhưng lại cố ý hỏi: “Ai thế?”

“Là người.”

“Ông đã nhờ ta giúp ông giết Lục Tiểu Phụng mà?”

“Nhưng người không chịu.”

Biểu Ca cãi: “Sao ta không chịu? Ta muốn giết hắn kia mà? Nếu không, sao ta lại bắt hắn đến đây?”

Hải Trì Hoan nói: “Nếu lúc đó người giết hắn, ta sẽ lãnh nợ giùm người.”

Biểu Ca cười đau khổ: “Còn bây giờ thì sao? Nếu bây giờ ta không chịu giết hắn, ông sẽ giết ta, đúng không?”

Hải Trì Hoan cười rõ lên: “Người quả là thông minh, nên ta mới thích người.”

Biểu Ca hỏi: “Nếu ta giết hắn, ông sẽ thả ta ra chứ?”

“Bây giờ ta thả người ra trước. Dù sao thì người cũng không thoát khỏi tay ta.”

Quả nhiên Hải Trì Hoan đã bỏ cái móc ra.

Biểu Ca thở ra một hơi, quay đầu lại nhìn lão, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười: “Ông thấy ta có phải là người nóng nảy, là người không biết tự kiềm chế hay không?”

Hải Trì Hoan đáp: “Người không giống thế.”

Biểu Ca lại nói: “Chắc ông cũng biết, Hoa Quả Phụ là một nữ nhân lợi hại, không nên gây chuyện.”

“Ta biết.”

Biểu Ca hỏi: “Thế thì tại sao lúc này ta phải ám toán cô ta?”

Hải Trì Hoan nghiêng đầu suy nghĩ, rồi hỏi lại: “Sao người phải làm thế?”

Nụ cười Biểu Ca trở nên rất kỳ lạ: “Vì ta muốn các vị tin rằng võ công của ta rất kém.”

Hải Trì Hoan không cười nữa: “Thật ra thì sao?”

“Thật ra, ta chỉ cần một chiêu là giết được ông.”

Câu nói này chỉ có mười một chữ. Nói đến chữ thứ bảy, hắn mới xuất thủ. Nói đến chữ cuối cùng, Hải Trì Hoan đã chết.

Biểu Ca xuất thủ cực kỳ nhanh và hiệu quả. Chẳng ai nhìn rõ hắn động thủ như thế nào, chỉ nghe hai tiếng “bịch bịch” đánh gọn, tựa như dao sắc của đồ tể cắt vào miếng thịt, chỉ một nhát là đứt lìa. Hải Trì Hoan mềm ra, rớt xuống như một miếng thịt.

Lục Tiểu Phụng và Hoa Quả Phụ đều kinh hãi, nhưng dĩ nhiên Quán Gia Bà còn lo sợ hơn.

Biểu Ca xoa tay một cái, mỉm cười: “Ta đã biết từ lâu, tam đường hương chủ Cao Đào của Phụng Vi Bang là một nhân vật rất khá. Tiếc là tới nay ta vẫn chưa được lãnh hội tuyệt kỹ của nhân vật oai chấn giang hồ đó.”

Mặt của Quán Gia Bà lại càng sầm khổ, hình như sắp khóc tới nơi: “Ta đâu có tuyệt kỹ gì? Bản lãnh duy nhất của ta chỉ là quản gia, lo lắng việc nhà cho người khác mà thôi.”

Biểu Ca cười khẩy: “Ông không biết giết người ư?”

Quán Gia Bà lập tức lắc đầu: “Ta không biết.”

Biểu Ca thở ra một hơi: “Vậy ông hãy mau mau học cách giết người đi.”

Quán Gia Bà thở dài, rồi đột nhiên lộn người trên không. Trong chớp nhoáng, tối thiểu cũng có bốn năm chục mũi ám khí bay ra. Bầu trời đầy rẫy những ngôi sao lấp lánh, đều nhằm vào người Biểu Ca phóng tới. Thì ra toàn thân ông lão sáu đời này giắt toàn ám khí, có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Trên thiên hạ có không quá mười người trong một sát na mà phóng được nhiều ám khí như thế.

Trong một sát na, số người tránh được nhiều ám khí như thế lại càng ít.

Biểu Ca là một trong số ít đó. Hắn không chỉ đoán đúng chiêu này của Quán Gia Bà, mà cũng đã có cách đối phó từ lâu.

Lúc ám khí phóng tới, lưới kiếm của hắn đã đợi sẵn. Kiếm quang chỉ lóe lên một vòng ánh sáng, đã cắt vụn hết tất cả ám khí. Khi kiếm quang nhấp nháy thêm một cái nữa, Quán Gia Bà ngã quỵ xuống đất, rồi máu tươi bắt đầu phun ra.

Nhìn cảnh đổ máu, Lục Tiểu Phụng thở dài: “Đây chính là bốn mươi chín chiêu Hôi Phong Vũ Liễu Kiếm của phái Ba Sơn.”

Biểu Ca gật đầu: “Không sai.”

“Người chính là Cố Phi Vân, đệ tử y bát duy nhất của Ba Sơn kiếm khách?”

“Chính là ta.”

Lục Tiểu Phụng thở dài: “Ba Sơn kiếm pháp quả nhiên tuyệt diệu.”

Biểu Ca đồng ý: “Đúng là tuyệt diệu.”

“Nhưng ta không hiểu. Người có võ công như ngươi, sao lại bị Tây Môn Xuy Tuyết dồn vào con đường chết?”

Biểu Ca bật cười: “Lý do rất đơn giản. Ta không muốn giết hắn.”

Lục Tiểu Phụng ngẩn ra không hiểu.

Biểu Ca giải thích: “Lão Dao Bả Tử vẫn cho rằng tổ chức này rất bí mật. Thật ra trong giang hồ đã có ba người biết, một là sư phụ ta.”

Lục Tiểu Phụng thay đổi sắc mặt: “Thế thì người...”

“Ta được họ phái đến đây để điều tra. Họ biết U Linh sơn trang, nhưng không hiểu rõ thực hư bên trong tổ chức này.”

“Vì thế, họ đã dựng nên màn kịch người bị Tây Môn Xuy Tuyết ép đến đường cùng.”

“Đó chỉ là một cái bẫy. Họ đoán được Tây Môn Xuy Tuyết sẽ đứng ra xử tội ta giết con đoạt vợ bằng hữu. Họ cũng đoán được U Linh sơn trang sẽ cho người đến gặp ta để ký hợp đồng.”

“Tại sao lại thế?”

“Vì ta được thừa kế một di sản rất lớn. Bất kỳ lúc nào, ta cũng trả được mười vạn lượng bạc.”

Lục Tiểu Phụng giật mình: “Hợp đồng ở đây cần tới mười vạn lượng ư?”

Biểu Ca hỏi lại: “Để mua lại mạng sống của chính mình, mười vạn lượng đâu phải là nhiều?”

Lục Tiểu Phụng gật đầu: “Quả là không nhiều.”

Đời người chỉ được sống có một lần, cho nên cuộc sống quý giá vô cùng.

Biểu Ca tiếp: “Họ phái ta đến đây thực hiện một sứ mạng vô cùng quan trọng. Đó là tìm hiểu con người Lão Dao Bả Tử.”

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên: “Ngay cả họ cũng không biết thân thế của Lão Dao Bả Tử sao?”

Biểu Ca lắc đầu: “Không ai biết.”

“Còn người thì sao?”

“Dù ta ở đây đã lâu, nhưng vẫn chưa được thấy nhân dạng của lão. Vì thế ta phải gấp rút tìm cho ra người đó.”

“Người đó là ai?”

“Là người đến tiếp ứng ta. Họ phải cho người đến tiếp ứng ta. Nhưng người đến đây không được tùy tiện hành động, nên cũng khó phát hiện Cố Phi Vân chính là Biểu Ca.”

“Vi sự việc gấp rút nên người phải liệu linh ra tay ư?”

“Ta đã tìm mười hai người rồi.”

“Đều lắm cả ư?”

Biểu Ca gật đầu: “Lắm, nên ta chỉ còn cách giết người diệt khẩu.”

“Người cho rằng ta là người đến đây tiếp ứng?”

Biểu Ca nói từng chữ một: “Ta đoán chắc là lần này không lầm.”

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi: “Ta cũng mong lần này người không lầm.”

Biểu Ca vẫn nhìn trừng trừng Lục Tiểu Phụng, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao: “Ngoài Ba Sơn Kiếm Khách ra, hai người nữa là ai? Ai yêu cầu công tử đến? Ký hiệu của công tử là gì?”

Lục Tiểu Phụng lắc đầu: “Ta không nói được.”

“Công tử không biết thật ư?”

Lục Tiểu Phụng gật đầu: “Lần này ngươi lại lầm nữa rồi.”

Trong hầm chỉ có một ngọn đèn, nhưng tiết trời đã là cuối xuân nên không lạnh lắm. Thế mà Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy buốt lạnh thấu xương. Không phải là vì tay Biểu Ca đang nắm chặt thanh kiếm, mà vì trong hầm đã xuất hiện thêm một người, mặc áo xám tro, đội nón tre.

Biểu Ca vừa sờ đến chuôi kiếm thì người kia đã đến sau lưng hắn. Lục Tiểu Phụng nhìn thấy người này, còn bản thân Biểu Ca lại không hay biết gì. Y giống như một hồn ma, có hình nhưng không có chất.

Y đội một cái nón tre kỳ quái, che lấp gần hết khuôn mặt. Lục Tiểu Phụng hoàn toàn không thấy khuôn mặt y, nhưng đã đoán được y là ai.

Sắc mặt Hoa Quả Phụ không chút thay đổi, nhưng trong ánh mắt lộ ra sắc thái vui tươi. Y đang vỗ tay với nàng.

Biểu Ca cảm thấy ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy ai cả. Người kia như một cái bóng, lại chuồn ra sau lưng Biểu Ca, vỗ tay với Lục Tiểu Phụng.

Đến khi Biểu Ca quay đầu lại, Hoa Quả Phụ đã nghiêm mặt, lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi muốn giết Lục Tiểu Phụng, phải giết ta trước.”

Biểu Ca hỏi: “Cô không sợ chết ư?”

“Đã phải chết thì sợ hãi có ích gì? Chẳng qua...”

Biểu Ca nói hộ: “Chẳng qua cô không muốn chết một cách hồ đồ.”

Hoa Quả Phụ cười nhạt. Hắn đã nói đúng ý nàng.

Biểu Ca tiếp: “Chắc cô muốn hỏi, ngoài sư phụ ta là Ba Sơn kiếm khách ra, còn ai biết được bí mật này.”

Lục Tiểu Phụng cũng lên tiếng: “Chúng ta đã không thể thoát chết, thì ngươi nói ra bí mật này cũng đâu có hề hấn gì?”

Biểu Ca bật cười.

Hoa Quả Phụ hỏi: “Ngươi cười gì thế?”

Biểu Ca đáp: “Rõ ràng cô đã biết, cần gì phải hỏi.”

Hoa Quả Phụ hỏi: “Ta biết điều gì?”

“Ngoài sư phụ của ta ra, một người là Mộc đạo nhân, còn một người chính là Lão tử của cô. Rõ ràng cô cũng giống như ta, đến đây để thám thính. Cô không cần làm bộ ngu dốt.”

Sắc mặt của Hoa Quả Phụ thay đổi hẳn.

Biểu Ca tiếp: “Theo ta thì nhất định cô đã biết Lão Dao Bử Tử là người như thế nào. Cô là nữ nhân, có thể lên giường với lão.”

Hoa Quả Phụ tức giận hỏi: “Ngươi muốn kéo ta xuống vũng nước đục này ư?”

“Thật ra ta biết chuyện này đã lâu lắm rồi. Ta làm thế này chỉ là đặt bẫy, muốn buộc cô tự nói ra bí mật. Ta thả giết lắm một trăm người, nhưng không thể để một tên gian tế sống sót ở đây.”

Hoa Quả Phụ nhìn hẩn, thở dài: “Thì ra không phải người muốn kéo ta xuống nước, mà người muốn tìm một con ma chết thay.”

“Tại sao ta phải tìm một con ma chết thay?”

“Tuy người không nhìn thấy Lão Dao Bả Tử, nhưng người biết lão đã đến đây.”

Nàng lại thở dài rồi nói tiếp: “Người quả là một thiên tài. Tiếc là có một chuyện người chưa biết.”

Biểu Ca kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì?”

“Đây đúng là một cái bẫy, nhưng người sập bẫy không phải là ta, mà là người.”

“Vậy sao?”

Hoa Quả Phụ nói rõ từng tiếng một: “Ta và Lão Dao Bả Tử đã hoài nghi người từ lâu rồi, nên mới bày ra cái bẫy này để thử người. Nếu người mắc mưu, người sẽ tưởng ta trúng phải Tiêu Hồn Tán. Người đã làm rồi.”

Hoa Quả Phụ phải phải xiêm áo, nói tiếp: “Người trúng phải Tiêu Hồn Tán, trong vòng hai mươi bốn giờ mà không có thuốc giải thì chưa cử động được.”

Nàng đứng dậy thật, còn Biểu Ca vẫn không động dậy. Hẩn ngồi yên đó, chỉ quay sang hỏi Lục Tiểu Phụng: “Công tử thấy thế nào?”

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi, cười đau khổ: “Các vị đều rất tài giỏi. Ta thần phục các vị.”

Biểu Ca bỗng bật cười: “Được Lục Tiểu Phụng thần phục, Cố Phi Vân chết cũng nhắm mắt.”

Hẩn nói chết là chết, chết rất nhanh, còn nhanh hơn bị người khác giết. Lưỡi kiếm vừa vung lên, hẩn đã ngã lún xuống đất.

Hẩn quyết không giữ lại mạng sống, để người khác không thể buộc hẩn khai ra đầu đuôi câu chuyện. Nếu muốn khám phá bí mật của người khác, bạn phải sẵn sàng hy sinh bản thân trước đã.

Hoa Quả Phụ chau mày: “Không ngờ hẩn không sợ chết chút nào.”

Lão Dao Bả Tử nói: “Người sợ chết không thể làm chuyện này. Người quá thông minh càng không thể làm.”

Lục Tiểu Phụng lên tiếng: “Còn một loại người có thể làm.”

Lão Dao Bả Tử hỏi: “Vậy sao?”

Lục Tiểu Phụng giải thích: “Có một loại người đi tới đâu cũng gây ra phiền phức. Dù hẩn không muốn tạo ra phiền phức, phiền phức cũng tự tìm đến hẩn.”

Lão Dao Bả Tử nói: “Công tử chính là loại người này.”

Lục Tiểu Phụng cười khổ: “Ta rất biết người biết mình.”

Lão Dao Bả Tử nói: “Công tử làm phiền ta không ít...”

Lục Tiểu Phụng cất ngang: “Nhưng chắc chắn trang chủ không thể giết ta.”

“Tại sao lại thế?”

“Vì ta không muốn đến chỗ này, mà chính trang chủ gọi ta đến. Ai cũng có thể giết ta, chỉ có trang chủ là không thể, vì ta là khách của trang chủ.”

Lão Dao Bả Tử trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ta có thể không giết công tử, chỉ cần công tử hứa với ta một việc.”

“Việc gì?”

“Giữ bí mật! Vĩnh viễn không tiết lộ những chuyện ở đây.”

“Ta đồng ý.”

“Ta tin công tử. Công tử đi đi.”

Lục Tiểu Phụng ngẩn ra, hỏi lại: “Ta đi ư?”

“Chủ không thể giết khách, nhưng tối thiểu cũng có thể tiễn khách đi.”

“Nhưng ở ngoài kia...”

Lão Dao Bả Tử lạnh nhạt nói: “Ta không cần biết. Bất luận ngoài kia có ai đang đợi công tử, ít ra cũng tốt hơn là chết ở đây, ngay bây giờ.”

Lục Tiểu Phụng không nói nữa. Chàng nhận ra dù nói gì cũng chỉ vô dụng. Chàng chỉ còn cách rời khỏi đây.

Nhưng Lão Dao Bả Tử gọi chàng trở lại: “Dù sao công tử cũng là khách của ta, lại không bán đứng ta.

Vì vậy, công tử muốn gì, ta cũng cho công tử đem theo.”

Lục Tiểu Phụng hỏi: “Bất luận cái gì cũng được ư?”

“Chỉ cần công tử đem theo được.”

“Ta muốn mang cô ấy đi.”

Thứ mà chàng muốn mang đi, chính là Hoa Quả Phụ.

Lão Dao Bả Tử im lặng một lúc, rồi nói chậm rãi: “Công tử có thể mang cô ấy đi. Nhưng từ đây về sau, đừng để ta nhìn thấy công tử nữa.”

*

* *

Trong sơn cốc, mây mù vẫn dày đặc. Tìm thấy sợi xích bằng sắt như có như không đã là chuyện khó, muốn đi qua bên kia núi lại càng không dễ.

Qua rồi thì sao? Trong sơn cốc là thế giới của U Linh, nhưng ngoài sơn cốc là gì? Có bao nhiêu cạm bẫy?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi, đột nhiên bật cười.

Hoa Quả Phụ nhìn chàng, hỏi: “Công tử không sợ?”

Lục Tiểu Phụng hỏi lại: “Sợ cái gì?”

Hoa Quả Phụ nhẹ nhàng nắm lấy tay chàng: “Công tử không sợ vừa ra khỏi sơn cốc đã chết dưới kiếm của người khác hay sao?”

Lục Tiểu Phụng mỉm cười: “Dù sao ta cũng chết một lần rồi, chết thêm lần nữa cũng chẳng hề gì.”

Hoa Quả Phụ cười thành tiếng. Dù thế nào đi nữa, họ cũng đã rời khỏi U Linh sơn trang, rời khỏi thế giới của người chết.

Nàng dịu dàng nói: “Ta thường nghĩ, nếu được thật sự sống một ngày thì hài lòng lắm rồi.”